

Fakta /Připomínky / události

Politický měsíčník .

Vydavatelská samobsluha v nákladu, který určují sami čtenáři, podle toho, k likrát časopis rozmnoží. Pamatujte, že fakta zůstanou fakty, byť se k nim přidalo třeba šestero ucneseří a šestero poučení.

"Opustíš-li se sám, nepomůže ti nikdo

Niccolo Machiavelli.

Na strastiplné cestě k českoslov. "kaďarizaci" -

Příznaky jakéhosi obratu se množí. Husák mluví o "nesplněném závazku" vedení, konsolidace prý končí a sjezd zaměří svou pozornost do budoucna. Indra se vyjadřuje "liberálněji" než kdykoli od srpna 1968, Švestka užívá umírněného tónu na právnické fakultě, Hruškovič před ekonomy atd. Kampaň proti "pravici" - až na občasné vybočení rozhlesu zanonymněla a Jiří Svoboda v Novinářích dokonce uznává, že v současné ~~zizmazixx~~ době již není účelná a "mnohdy působí opačně". To všechno jsou příznaky, že ~~destr~~ strukce minulých ~~let~~ dvou let se nezadržitelně blíží k bodu, kdy strana a státní vedení bude muset přehodit výhybku. Žádné vedení, které se chce udržet, nemůže plout příliš dlouho jen na vlně destrukcí. Zejména, když plynoucí čas zmenšuje možnost svádět současné i budoucí problémy na vedení minulé či minulá.

Po návratu z moskevského sjezdu mluvil Husák na předsednictvu o naléhavé potřebě odborníků a jejich expertiz. Upozorňoval na nebezpečí stavu, kdy se prověřením komunisté bojí cokole navrhnout, aby nebyli označeni za pravičáky a politicky likvidováni. Podle jeho názoru nastal čas, kdy by se měl v orgánech a komisích začít vytvářet prostor pro diskusi a otevřenou výměnu názorů, aby se co nejvíce specialistů mohlo angažovat při plánování dalších perspektiv. Nevyjímal z toho ani společenskou vědu, jen zdůraznil, že politické orgány mají vždy možnost rozhodnout, co z navrženého je správné a co by vedlo k politickému zneužití. Nesmí se přehánět, vzhdyt i na Šikově reformě bylo ledačos kladného a i v současném řízení se používá některých výsledků šikových komisí. Také Indra na poradě aparátu zdůrazňoval diferencovaný přístup k vyloučeným, zejména odborníkům. Delil vyloučené do tří skupin. První tvoří silně pomýlení odborníci, které však bude možné po jisté zkušební době přijmout zpátky do strany, provedou-li účinnou sebekritiku. Ve druhé jsou lidé, kteří se se stranou rozešli, ale jsou loyální v práci a vůči státu. Třetí skupinu tvoří pravičáci ~~ž~~ nenapravitelní, zavilí nepřátelé s nimiž je třeba vést politický boj a poruší-li zákon, pak i boj jiný. Takové jsou zhruba představy vedení o řešení problému faktického vzniku jakési "strany ~~ž~~ vyloučených". Není to poprvé, co vedení vyhlašuje takový záměr. Pokusil se o to Husák už ve známém ostravském projevu v září 1970, ještě s nevalným úspěchem.

V souvislosti s těmito novými ~~zizrx~~ jevy se občas mluví o "kaďarizaci" ČSSR. Uvažuje se o tom, zda k ní po sjezdu dojde a jak se to odrazí v celkové politické atmosféře. "Kaďarizace", čili vytvoření režimu obdobného tomu, jaký se pod Kaďárovým vedením vytvořil po roce 1956 v Maďarsku, by samozřejmě zdaleka nevyřešila problémy, před kterými Československo stále už před lednem 1968. Vzhdyt ~~zizrx~~ Československá hospodářská reforma došla již tehdy dále a maďarští experti si podávali dveře v nešich institucích. Chtěli zjistit, zda by s využitím čs. zkušeností nepřekonali jistou stagnaci v jejich reformě.

"Kadábizace" neumožňuje překonat rámec, daný stavem vztahů ve východní Evropě. Dnešní pojetí RVHP nedává dost možností pro účinnou modernizaci v konfrontaci a konkurenci vyspělejších ekonomik, brání směřování k volné směnitelnosti měn atd. Pokud jde o míru politických svobod, zejména svobodu projevu a zvláště tisku, dosáhl kaďárovský režim přibližně stavu, jaký byl dosažen v ČSSR ve střední fázi "novotnismu" / zhruba v letech 1960-1964 / a naprosto se nemůže měřit se situací v letech 1965-1967. Kaďárov režim dělá váhavé kroky vpřed, např. v reformě volebního systému - ve volbách před měsícem nebyli zvoleni dva poslanci do parlamentu a několik desítek do místních rad. Ale už návrh Novotného reformy z roku 1967 předpokládal více kandidátů. Pokud by teď "kadábizace" něco přinesla, pak jen menší zlo ve srovnání s režimem totalitní destrukce, zavedeným po dubnu 1969.

Lze současné Československo vůbec úspěšně "zkaďarizovat" ? Námitka je hojná. Kaďár nastupoval v roce 1956 - nepočítáme-li krátké deseti-denní období vlády Nagyho - Kaďár - po Rákosi a Gerő a po padesáti letech nejroznějších diktatur. Dnešní čs. vedení by muselo zavést takový režim po dvou letech represivní politiky, již předcházela v roce 1968 téměř absolutní svoboda, po dobu předchozích deseti let poměrně volné ovzduší a úpěně jiná pětiletá zkušenost.

Proto : cokoli bude toto vedení ochotné a schopné nabídnout, všechno by bylo podstatně méně, než čeho tato společnost už před tím dosáhla. Stěžší mu pomůže známá anekdota, v níž rabi vrací Abelesovi, který se cítí ve svém bytě stísněně, aby si v něm ustálil ještě kozu, prase a další zvířata a až je po čase zase vyvede, bude se radovat z prostorosti bytu.

Další rozdíl je méně podstatný. Kaďár vyřadil rozpuštěnou maďarskou stranu jako stranu středu, vyřazoval z ní stoupence Imre Nagyho i Rákosiho. Vedl oficiálně boj na dvě fronty, proti pravému i levému nebezpečí. Husákově vedení, přes počáteční pokus zaujmout středovou pozici, bylo stále více nuceno opírat se o krajně sektářské živly, protože nikdo jiný nebyl ochoten vejít iniciativně a angažovaně na cestu destrukce. Funkcionářský aktiv dnešního vedení se proto do značné míry skládá z politických extrémistů, kteří obsadili "prověřkové" komise, mnohé výbory základních organizací, okresní a krajské výbory, klíčová místa ve státním aparátě, nevyjímaje bezpečnost.

Zatímco "rákosiovci" byli Kaďárem odstraněni, v Československu obdobné síly ovládly převážnou většinu strategických pozic. Tyto destruktivní živly budou brzdit a sabotovat jakoukoli politiku usilující o racionálnější postup v ekonomice, politice, i kultuře. Nevyklidí dobrovolně žádnou pozici, protože vědí, že toto je jejich poslední příležitost. Jsou to většinou lidé bez kvalifikace, mnohé vyřadil pro neschopnost už Novotného systém a dnes mohou fungovat jen proto, že neexistuje ani uvnitř aparátu diskuse. Jejich osud je zcela svázán se zachováním současného destruktivního kursu.

V poslední době lze jistě pozorovat tendenci k odtavení některých z nich, zvláště z okruhu Čechie a Levé fronty. Odtaven byl zejména hlavní ideolog Jaromír Lang, nachyluje se ke konci Hrbkova éra. V Brně k tomu dopomohlo úmrtí tajemníka MV KSČ dr. E. Barši. Na Slovensku těsně před okresními konferencemi byly odtaveny dvě obdobné skupiny - jedna v předsednictvu MV KSČ v Košicích byla sesazena i s tajemníkem, stejně jako předsednictvo OV KSS v Topolčanech, kde byl odvolán také vedoucí tajemník Čekajda, koptovaný člen ÚV KSS. Byli to známí organizátoři v Kovarcích, která na Slovensku sebrala podobnou roli jako Čechie. Nebyl znovu zvolen ani hlavní organizátor této schůzky, tajemník západoslovenského KV KSS Junas. Jenže mnoho jiných zvoleno bylo v českých zemích i na Slovensku / A. Černý, M. Kunštátová, Z. Páček atd. /

obnoveném řízení byl počet pbžselovaných zdvojnásoben a tresty ztrojnásobeny/. Husák občas ve svém úřadu na adresu vyloučených řekne: Jsou to nepřátelé strany a jejího vedení, kteří čekají na příležitost.

Soudí se, že jim má umožnit existence na okraji společnosti, aby "vyžili" /jedno slovenské přísloví používá obratu "vyžít na polvajci/" ale nedopustit žádný společenský nebo politický vzestup. V tomto systému je ovšem postoj vedení KSČ k bývalým i k současným členům strany měřítkem jeho přístupu ke všem občanům.

Mezi všemi těmito úskalími se pohybuje úvaha dnešního vedení o postupu po sjezdu KSČ. Lentinely dané důsledky a průběhem destruktivního kursu jsou dost úzké. Proto nenajdeme směřující návrh na početnější změnu. Svědčí o tom i osud diskutované amnestie. Měla být původně dost široká, ale stále více se osekává, přestože prosamotné vedení KSČ a státu by mohla být skvělým politickým tahem. Opěrným bodem možné "kačárizace" je tedy snad hlavně jistý sklon ke kompromisu, vlastní českoslov. společnosti. Výraznější je dnes na Slovensku, vzhledem k některým odlišným tradicím i v důsledku toho, že federace, byť okleštěná, představuje aktivum současného vedení. Česká kompromisnost se zatím nemá čeho chytit, aby se mohla rozvinout a plně projevit. Přihlásí-li se sjezd KSČ k původnímu návrhu ekonomické reformy - z ledna 1965, vykročí nepatrně vpřed. Ale už XIII. sjezd 1966 musel konstatovat nedostatečnost tohoto řešení. Návrat k původní verzi Novotného éry by ovšem nutil k pokračování, což by se projevilo v politické i ideologické oblasti a toho se vedení už předešl obává. Proto i tady přijde kačárizace velmi bolestnou cestou. Uozornil na to znovu i sjezd Komunistické strany Slovenska.

Český pozorovatel musí brát v úvahu odlišný historický vývoj, rozdíly v sociální struktuře atd. Před rokem 1968 bylo v KS na Slovensku menší procento občanů než v českých zemích. V prověrkách bylo dnes menší procento členů vyloučeno nebo vyřknuto. Např. ve školství bylo v ČSR vyloučeno 38 % členů, na Slovensku 15,7%. V českých zemích je 165.649 pionýrů, na Slovensku 255.594. V ČSR je v SSM 26,6% středoškolské mládeže, v SSR 50% /stav ke konci března 1971 /.

Přes tyto rozdíly lze předpokládat, že právě ukončený sjezd KSS naznačil mnohé i pro sjezd KSČ. Husák sjezdem prošel za cenu sebepokoření. Musel pronést velký chvalozpěv na svého rivala Bilaka, internacionalistu, který vždy zaujímal stranické postoje. Z husákových úst taková chvála vyznívá zvláště pikantně po výročí 68 roku. Nejostřeji hovořil dnešní první tajemník o Bilakovi 20. srpna 1968 /!/, když ho obvinil z opožďování demokratizace na Slovensku za českým vývojem. /Pravda 21.8./

Bilak dnes na oplátku říká, že na tu "špinavou robotu" je Husák nejlepším, protože nikdo jiný by na to neměl žaludek. A tak musel i Husák nepřímo přiznat, že za jeho vedení je to v očích veřejnosti "horší než za Novotného. Osobní změny ve vedení KSS jsou nepatrné, zato charakteristické. Odešel Laco Novomeský /mozkové mrtvice ho natrvalo vyřazuje z veřejného života/, poslední muž z Husákova předseřnictva z r. 1968. Přičel bratislavský tajemník /městský/ Gejza Šlapka, vyzkoušený odhalovač Husákova nacionalismu z minulosti a Litvajová, která je ze stejného těsta. Je až zarážející - v jistém smyslu typické - jak málo pozitivních myšlenek se na sjezdu vyskytlo jak ve vystoupení Lenárta, Šalgoviče, Colotky, ale také Husáka. Duševní chudoba neopustila jednání ani na chvíli.

Mezinárodně politicky je situace před sjezdem KSČ charakterizována výroky Bilaka /v aparátě ÚV/ a Švestky /na práv.fakultě/. Oba označili vystoupení Ceaucesca na XXIV. sjezdu KSSS za "broufalé až drzé". Tak se obhajoba principů nezávislosti jeví podlézavě. Současně označili za bezperspektivní výhledy sovětsko-čínské jednání. Nejvíce se pohoršovali nad postojem delegace FKS. "Marchais se demonstrativně vyhýbal setkání s naší delegací", což prý dokazuje, že FKS postupně sklouzává

na revizionistickou platformu italské KS. Postoj západních KS před s jezdem KSC znovu nejja eněji potvrdil telegram italské strany k 50.výročí KSC : "Jsou nám známa stanoviska, která jsme zaujali a jež zastáváme k československým událostem posledních let a k principálním otázkám, jež tyto události vyvolaly v dělnickém a komunistickém hnutí, a mezi našimi stranami. Naším přáním je, aby Československo mohlo pokračovat na cestě k socialismu zpřesobem odpovídajícím vůli a aspiracím jeho lidu. "

Vešení KSC už nemá na vybranou. Běmůže postupovat zpřesobem odpovídajícím vůli čl. lidu, protože takový postoj označuje za nacionalismus či dokonce za protisovětskou troufalost. Samo si tak zúžilo průchod při hledání východisek budoucí politiky. Protokol z sjezdu předem říci: Když Kádárizace vůbec, pak malá a pomalá.

Delegáti skutečného XIV. sjezdu k nadcházejícímu shromáždění.

Minulý týden se sešli v Paříži Eduard Goldstücker, Zdeněk Hejlar, Jiří Pelikán, Josef Pokštefl/právnický/ a Ote Šik. Obrátili se na komunistické strany, pozvané na květnový sjezd do Prahy a které odmítly invazi do Československa v srpnu 1968 s výzvou, aby znovu vyjádřily svůj nesouhlas nebo odsouzení tohoto činu zpřesobem, který považují za užitečný. Pět významných činitelů odmítá svolávaný sjezd jako

nerepresentativní. Představuje celou komunistickou stranu, ale pouze frakci kooptovanou "normalizovanými" po odstranění půl milionu členů. Jmenování delegátů sjezdu se obracejí ke všem demokratickým silám a žádají je, aby pomohly dosáhnout stažení sovětských jednotek z českoslov. území, obnovení občanských a demokratických práv, zastavení politických persekucí a obnovení svobody vědeckého výzkumu a tvůrčích svobod.

xxxxxx

Pod nadpisem : "Nemůžeme dál mlčet !" se rozšiřuje v Československu dokument ~~známý~~ podepsaný "Delegáti mimořádného sjezdu XIV. KSC ". Celý šestistránkový text přinášíme v příloze tohoto čísla měsíčníku.

xxxxxx

Ústředí komunistické iniciativy, založené v prosinci loňského roku bývalými vůdci FKS /Caitron, Garauzy, Tillon, Kriegel-Valrimont / na shromáždění v Paříži vyzvalo členy Francouzské kom. strany, aby odmítali vyslání delegace FKS na sjezd KSC.

Co je suverenita ?

Okupace ČSSSR vyvolala nepřestávající diskuse o smyslu suverenity a internacionalismu. V minulých číslech jsme přinesli řadu hlasů, odmítajících servilní přístup čl. vedení vůči moskovské nadvládě, m.j. stanoviska italská a francouzská.

Dnes uveřejňujeme další hlasy z XXIV. sjezdu KSSS.

Generální tajemník KS Velké Británie v souvislosti s Husákovým projevem řekl: "Práce komunistických stran může být úspěšná pouze v podmínkách nezávislosti a suverenity, které jsou neoddělitelnou součástí principu internacionalismu."

Generální tajemník Rumunské KS N. Ceaucescu : "Naše strana se vyslovuje proti každému vměšování do vnitřních věcí jiných stran, protože to vede k oslabování její jednoty, její schopnosti vést boj proti třídnímu nepříteli. V současných mezinárodních podmínkách je zvláště důležité, aby se mohly vytvořit vztahy nového typu mezi socialistickými zeměmi vztahy, které jsou zcela v protikladu ke vztahům v kapitalistickém světě. N. Ceaucescu dále vyjádřil přání, aby se manifestovala "

" jejich svobodná spolupráce v duchu principů marxismu - leninismu a proletářského internacionalismu, respektování nezávislosti a národní suverenity, rovnosti práv, nevmešování do vnitřních věcí, vzájemné bratrské pomoci a vzájemných výhod. To vytváří, podle našeho názoru jistou cestu k překonání obtíží a současných nedorozumnění, k obnovení a upevnění spolupráce a jednoty socialistických zemí. Jakákoliv neuznávání těchto principů může jen ztěžovat řešení ~~xxxix~~ komplexních problémů budování socialismu, včetně předsudky do vztahů mezi socialistickými zeměmi a komunistickými a dělnickými stranami . "

Když dnes G.Husák děkuje za okupaci a tvrdí, že naše suverenity nebyla porušena, protože suverenity je "třídní", nemůžeme si odpustit, abychom mu nepřipomněli jeho vlastní slova na mimořádném sjezdu KSČ 27. srpna 1968 : " Všichni jednomyslně jsme se dohodli na této cestě: uzavřít čestnou dohodu, která umožňuje odchod spojeneckých vojsk z našeho území, plné obnovení naší státní suverenity, svobody našich národů a politický vývoj v tom kursu, který jsme po lednu u nás začali . "

~~XXXXXXXXXXXX~~ Ekonomika .

Co s ekonomickou reformou ?

Koncem dubna uspořádala Vysoká škola ekonomická s Vysokou školou politickou ideologickou konferenci o překonávání revizionismu v ekonomické vědě a praxi. Hlavní referáty otiskovaly již před konferencí Hospodářské noviny /č.14 a 15/. Autoři napadali nejen Šika, ale i celou reformu. Vlastimír Pachman v referátech o kořenech revizionismu v ekonomické vědě a praxi odsoudil jako "centralizační a desinégrační snahy na syndikalistické bázi tak i reformní snahy určované technokratickým a převážně manažeriálním myšlením . "

Kurt Rozsypal hledal ve snahách o ekonomickou reformu dokonce důsledek ideologické diverze - čílal to už v 50.letech. Řečník VŠP K.Kvěš mluvil dokonce o tzv. reformě a pochyboval o účelnosti jakýchkoli změn. Tato stanoviska musela ovšem rozdílit Lerárta, Hólu i další činitele, kteří se kdysi zasazovali o reformu v té podobě, jak byla přijata v r.1965 a nyní protestovali. Sekretariát proto vyslal na konferenci delegaci v čele s Hruškovičem a Barylem. Hruškovič vytkl konferenci negativistický ráz, protože se zaměřuje ke kritice minulosti a nepomáhá straně hledat cesty k překonání dnešních ekonomických problémů. Zdůraznil zejména nutnost rozlišovat mezi správnými opatřeními, jakým bylo usnesení o zdokonalené soustavě řízení z ledna 1965 a pozdějšími opatřeními, jež označil za subjektivistická. Zánlivě okrajové příběha nedokumentuje však jen spor mezi omezenými pedagogy a politickými praktiky, ale naznačuje vážnější problém. Nechá-li se ~~xxxxx~~ vedení státu hnát doktrináři typu Kvěše, Pachmana, Rozsypala a pod. hospodářství se nepohne. Buď-li hledat východisko být v rámci reformy, musí odsunout neschopné teoretiky, vynesené vlnou čistek, propojené na Čechii / Kvěš / a obdobné sovětské kruhy a přitáhnout ~~xxxxi~~ k práci lidi, schopné koncipovat pozitivní ekonomické reformy. Stejně jako před rokem 68 - má úděl ekonomické reformy klíčový význam pro celou vnitřní politiku ČSSR .

Dokončit kolektivizaci .

chtějí na středním a východ. Slovensku na počest XIV sjezdu KSČ! Na střed. Slovensku bylo dosud v rukou soukromníků 30% zemědělské půdy, ve východoslovenském okrese Stará Ľubochňa dokonce 70%. Socialistické hospodářství posílí pastviny a políčka v horských oblastech .

Sovětské hospodářství pět minut před hodinou pravdy.

Vychvalované "světové parametry" /Husák/ 9.sovětské pětiletky mají jednu věc krásy: neříkají skoro nic o rozdělení investic. Kosygin ve zprávě na XXIV sjezdu uvedl, že se počítá s podstatnými změnami pro - porci investic připomněl že státní investice do zemědělství, se zvyšují o více než 70%, ale chybějí přesnější údaje, jak nové proporce budou vypadat. Podle ministra Bajba-kova se směrnice pětiletky připravovaly dva roky. To znamená, že původní východiska za tu dobu zastarala. Tehdy byli na křiž "jestřebi", kulminovala československá krize, setrvačně se prosazovala byrokratická orientace na těžké hospodářství. Těžký průmysl měl podle některých návrhů spotřebovat více než dvě třetiny investic. Obrat začal na prosincovém plénu 69 a poháněla ho jednání o smlouvu Moskvy s Bonnem a polské krize. Před XXIV sjezdem zvítězila civilní linie a Brežněvova zpráva na sjezdu vyzvedává "podstatné zvýšení životní úrovně sovětského lidu" jako nejpodstatnější aspekt / a v jistém smyslu nový rys/ pětiletky. To ovšem znamenalo zrevi- dovat původní předpoklady plánu, což zřejmě bylo velmi obtížné. Sovětské plánovací mašinerie bude znovu muset na jedné straně je "vedle" plánu a na druhé straně "překopávat za pochoďu". Tento trvalý jev jen zvyšuje charakteristický chaos tzv. plánovitého hospodářství. Nové zaměření investic je ovšem limitováno dosavadním vývojem, struktu- rou hospodářství a objektivním systémem. To se odráží i v tom, že růst národního důchodu v 9. pětiletce se nijak neliší od předchozích /9.pěti- letka - 140% - plán; 5. - 171% , 6. - 155% ; 7.- 137% ; 8.- 141% /. Trvá rozpor mezi pokračujícím extenzivním vývojem a objektivní potře- bou přejít k intenzivnímu ekonomickému růstu. Balvan problémů, který před sebou valí ekonomika sovětského bloku / a který v ČSSR začal narůstat dříve než jinde / tedy spíše poroste, než aby se zmenšoval. Z tribuny XXIV. sjezdu se také ozvaly známé stížnosti: "Musíme vytvo- řit podmínky, které by donutily podniky vyrábět nejmodernější typy výrobků, doslova se honit za vědecko- technickými novinkami, a ne se jich bát jak čert kříže." /Brež./ . Jak ale podniky donutit? I sovětský sjezd je konec konců důkazem, že v rámci direktivního systému to nejde. Hovořilo se o rozvoji "kosyginovské reformy" o tzv. novém systému plánování a stimulování efektivnosti výroby. Tyto reformy jsou však omezené a kompromisní. Mohou přinést jisté úspěchy, ale nemohou vyřešit základní problémy, jako je nevyřešila reforma z konce 50. let v ČSSR. Nynější sovětská reforma se od našeho prvního pokusu překonat administrativně direktivní systém příliš neliší. Proto také nelze dosáhnout podstatné změny v životní úrovni, i když poroste. Podle Kosygina mají peněžní příjmy vzrůst o 40%, prodej spotřebního zboží o 42%, objem služeb o 47%, průměrná mzda dělníka o 26%. Z toho plyne, že průměrná mzda dělníka a zaměstnanců má činit v roce 1975 146 až 149 rublů a 98 rublů u kolchozníků. Srovnání situace sovětského a amerického dělníka bez přiblížení k výchozí základně by bylo demagogické. Činíme-li to, pak proto, že v ekonomickém a sociálním vývoji obou velmocí je stále nejdůleži- tější soupeření. Rozdíly jsou při tom takové, že plánovaný růst životní úrovně v Sovětském svazu nepředstavuje ani kvalitativní skok, ani žádoucí strukturální změnu. Úroveň mezd činila v roce 1970 v USA 625 dolarů měsíčně. Použijeme-li turistického kurzu / rubl za 70 centů/ zjistíme, že průměrná mzda sovětského dělníka činila v téže době asi 105 dolarů měsíčně. To odpovídá rozdílu v úrovni národního důchodu, který činil v USA v roce 70 troj- až čtyřnásobek sovětského / V USA 2.760, v SSSR 777 dolarů - 1110 rublů ročně /.

Podstatné jsou i rozdíly mezi západní Evropou a SSSR a mezi ČSSR a SSSR. Koncem šedesátých let dosáhla důchodová úroveň SSSR přibližně důchodové úrovně ČSSR z konce padesátých let.

Tato základní fakta mají zásadní význam především proto, že mezi růstem důchodu a systémem řízení existuje sice zprostředkovaný, ale nepopíratelný vztah. Přejít k vyšší důchodové úrovni je podmíněno v současné době přechodem od extenzivního k intenzivnímu hospodářství. Tento přechod nevyřeší fráze o tom, že jak budeme dnes pracovat, tak budeme zítra žít /nanejvýš bychom mohli heslo opravit: jak dnes budeme řídit, tak budeme zítra žít./ Ale existuje jen jedna cesta: přizpůsobit systém řízení ekonomickým potřebám, nahradit byrokratický direktivní systém ekonomickým.

Tento problém má ještě jednu stránku: růst důchodové úrovně uvádí do pohybu složité ekonomické i politické procesy. Životní úroveň se nemění jen kvantitativně, ale i kvalitativně. Mění se životní styl, kultura v nejjednodušším smyslu. Na tuto cestu se dostává, případně jena ní tlačeno, celé hospodářství sovětského bloku. Má-li třeba ke konci pětiletky /poče Kosygina/ vzrůst projev aut proti roku 70 více než šestinásobně, je třeba vytvořit podmínky, které dnes neexistují. Vytváření těchto podmínek vytváří samo tlak na různé strukturální změny, vyžaduje si reformy.

Historie československé reformy o tom dost napovídá. První reformní pokus z konce padesátých let nevedl k obratu. Zostřil jen napětí ve vládnoucích skupinách i ve vztazích mezi obyvatelstvem a vládou. Když se začátkem 60. let rozpadla 3. pětiletka, udeřila "hodina pravdy", zrodila se a prohlubovala se ke cepce nové ekonomické soustavy, a boj o ní a proti ní směřoval na pozadí celkového sociálního a politického výboje ke krizi, která vyústila v polednové hnutí za všeobecné strukturální změny ekonomické i politické. Je podstatné, že tento proces do sebe vtahoval stále širší vrstvy, které se aktivizovaly a radikalizovaly. Problémy ekonomické se staly problémy politickými. Bylo by ovšem nerozumné, domnívat se, že československý vývoj se bude prostě reprodukovat v širším mezinárodním měřítku. Vývoj polské krize naznačuje, že rozdíly a zvláštnosti tohoto vývoje mohou být velké. Nesporné však je to, že všeobecný směr je dán. Devátá sovětská pětiletka to potvrzuje a svými kompromisními hledisky i ona pracuje k "hodině pravdy" v sovětském hospodářském a politickém systému.

Směrnice k pětiletce a hospodářská realita. /komentář českého ekonoma/

Obsahem i formou připomínají směrnice stranické dokumenty, přijímané před rokem 68. Končily většinou neúspěchem, a niž se pak hodnotily a aniž se zkoumaly příčiny jejich neplnění. Ani to nešlo pro časté změny, doplňování a nekonec nahrazení starých směrnic novými, takže k původním cílům se už nikdo nevracel /např. rozpad 3. pětiletky, směrnice pro 4. pětiletku dokumentu o řešení bytového problému atd./ Publikovaný návrh 5. pětiletky sice stanoví předpokládané trendy vývoje, avšak bez řádného zhodnocení současné ekonomické situace. Problémů je řada, věnujme si některých nejdůležitějších.

".... uplatnění centrálního plánovitého řízení umožnilo v historicky krátké době vybudovat mohutnou materiálně technickou základnu socialismu".

Dnes už kde kdo ví, že mohutná základna má takovou strukturu, že neodpovídá možnostem a potřebám země. Nově vybudované závody jsou zastaralé /i vzhledem k šelce jejich výstavby/. Centrální plánování neodstranilo disproporce mezi surovinovými a energetickými zdroji a zpracovatelským průmyslem. Devastovaly se celé přírodní oblasti při bezohledném budování průmyslu, bez zajištění ochrany ovzduší, vody, půdy, životního prostředí jako celku. Relativně poklesla výroba i její kvalita v tradičních sortimentech /sklo, textil, obuv/, což působí napětí na vnitřním i zahraničním trhu. Centrální plánování selhalo při řešení

bytového problému / přírůstky bytů jsou po léta pod úrovní vyspělých zemí i řady zemí socialistických/. Chybí spotřební zboží, zůstal obchod, služby, doprava, spoje.

Neodstatků bylo tedy mnoho. Většina z nich byla způsobena nízkou odborností řídicí, přejímáním cizích vzorů, nevhodných v našich konkrétních podmínkách. Politické reprezentace nestála v čele hospodářského vývoje, ale spíše jej brzdila, postupně se od hospodářské práce odtrhovala. Bylo to částečně dlouhou dobu způsobeno i tím, že vládla generace revolucionářů, nikoli budovatelů. Každá nová myšlenka, nový pokus o změnu tohoto modelu byl přijímán s nedůvěrou a byl likvidován návratem k tuhému centralismu. Důsledkem toho zmizel zájem pracujících, poklesla iniciativa a důvěra ve vedení strany a státu.

To všechno bylo už formulováno v 60. letech. Musíme se k tomu dnes vrátit proto, že snaha o odstranění nedostatků se v dokumentu hodnotí jako "destrukční činnost pravicových a protisocialistických sil, která vyvrcholila v roce 1963 a počátkem r. 69 revizí a rozkladem základních principů řízení socialistické společnosti a hospodářství.

Z rozvratu a stagnace se obviňují političtí a hospodářští pracovníci kteří za pár měsíců roku 69 ještě ani nestačili kodifikovat zásady nového modelu řízení a plánování, demokratizaci celého společenského života, bez níž není možný ani harmonický rozvoj hospodářství a zásadní změna koncepce socialistického reprodukčního procesu.

Dokument opomíjí i značné ztráty ve výrobě způsobené příchodem cizích vojsk / neznáme je, protože hned v počátku bylo zjišťování hmotných ztrát, organizované Státním statistickým úřadem zakázáno /.

Už vůbec nelze domyslet dlouhodobý vliv vstupu vojsk, zejména pokud jde o iniciativu a zhroucení morálních podnětů. Vývoj po srpnu do dubna 69 není s novou soustavou nic společného. Různé ústupky zejména zdravotní a sociální, které skutečné hospodářské problémy dále prohloubily, byly jen činy ze strachu před trvajícím odporem pracujících proti mocenskému nátlaku na náš vývoj.

".... byl uklidněn vnitřní trh a obnovena důvěra v pevnost měny." Dokument se pochvalně zmiňuje o úspěších nového vedení, zejména v minulém roce. Tento pohled je nekritický. Používají se i nové termíny, např. "globální soulad mezi poptávkou obyvatelstva a nabídkou zboží". To je nesmysl - tzv. "globální soulad" má zakrýt fakt že nabídka konkrétního zboží neodpovídá konkrétní poptávce spotřebitelů. Řada druhů zboží chybí / Přitom opomíjíme drobnosti - nucené podřizování požadavků spotřebitele možnostem trhu co do druhu, kvality, materiálu, tvaru, barvy atd. zboží, což je v podmínkách daného typu socialismu běžné. /

Za "obnovenou důvěru v pevnost měny" se považuje růst vkladů, jejichž výše dosáhla koncem roku 70 téměř 64 mld Kčs. Tato oložená kupní síla by měla vládnoucí skupinu spíše děsit. K růstu vkladů o 10,3 mld došlo v době, kdy se zomálokil růst peněžních příjmů / o 4 %, což je pod plánovací úrovní - t.j. 8,7 mld Kčs. / Obrát maloobchodu se zvýšil jen o 1,7 mld, přičemž zásoby hotových výrobků vzrostly o 14,5 miliard a nejrychlejší přírůstek byl právě v maloobchodě. Jde tedy o těžko prodejné výrobky.

Kromě toho si početná skupina lidí musí vytvářet finanční rezervy v souvislosti s existenční nejistotou a odchodem z dosavadních zaměstnání.

Kvůli srovnání cen mělo demonstrovat zlepšující se situaci. Ve skutečnosti je výrazem uvedených rozporů mezi nadbytkem určitého těžko prodejnější a trvajícím nedostatkem jiného zboží; důsledkem je rostoucí odložená kupní síla, která se může kdykoliv při náznaku prohlubující se vnitřní krize nebo pod vlivem zotřetí mezinárodní situace vrhnout na trh a prakticky ho dočasně rozvrátit.

Vystoupení líška na městské konferenci svědčí o tom, s jakým přehledem se tíží ekonomika. Velmi se rozčílil nad nedostatky zásobování botami. I předseda vlády Strougal se vyřadil mezi lidi, aby se přesvědčil o situaci. Také se nás zřejmě zajímavé období, kdy vládní představitelé strany a vlády si budou přímo v terénu zjišťovat nedostatky národ.hospodářství - a to ty, které vlastní řízení zpěobí. Kromě toho se problém zásobování botami řešil už několikrát - stačilo by se podívat kde, kdy, jak. Strougal už před rokem 1968 jako předseda Hospodářské rady. Kromě něho v posledních 10 letech měli ekonomiku na starosti hlavně Kaldler, Venšrt, Indra a to až - nejméně do - srpna 1968. Když si to uvědomíme, ať vlastně zajímavě tvrzení, že tato čtyři jména ~~řídila~~ předsedala proklamovému rozvratu. Všechno je možné. A situace, v níž může též vládnoucí skupina nedostatky zpěobit a potom je nešťastně kritizovat a s velkým halasem odstranovat, jakoby se jednalo o důsledek přírodního ~~zřítel~~ živlu, jen snad možná jen v podmínkách našeho modelu socialistické společnosti.

Je jen přirozené, že vyehvalované výsledky hospodářství v roce 1970 dále zhoršují stav hospodářství. Zvýšilo se procento výroby pro výrobu, pokleslo procento finálního obytu z 78,7% v roce 1969 na 66% v r.1970. Z hlediska životní úrovně hraje obrovskou roli každá desetina procenta. Přitom rozdíl na celkovém objemu obytu poklesl u všech tří složek, rozhožujících nápro životní úroveň. V procentech je stav takový :
Investice : 1969 - 4,4% , 1970 - 3,9% . Vnitřní obchod: 16,5%
Vývoz : 12,8% ; 12,6% . Klíčový problém našeho hospodářství, jeho nevyhovující struktura v důsledku které výrobní sféra spolkykává stále více toho, co sama vyrobí tedy nejen trvá, ale dále se reprodukuje. Zaměření k přílivce tedy zvrst neobhinesou. Tím spíše, že přírůstek pracovních sil bude nižší než dříve a vědecko - technický rozvoj bude vzhledem k obchodu a vyřezání mnoha odborníků ~~třikopídný~~.

Tady žádná vysvětlivání nepomůže. Chyba je uvnitř vládnoucí skupiny a v přežitím systému .

P R Á V O - N O R M A L I Z A C I E .

Normalizace pokračuje, politické procesy láž

V protační notě, kterou v r.1968 zaslala sovětská vláda vládě československé pro vydání sborníku "Leda psáňských 30. 31. - 38. srpen 1965", více známého jako Černá kniha, stálo, že patří ~~že~~ k této publikaci a v jejím autorské bude sovětské vládě považovat za ~~zářít~~ upřímnosti čs.vlády ke konsolidaci a ke zlepšování vztahů se sovětským svazem . Ani po více než dvou letech sovětské orgány ani naši normalizátoři nezapomněli. V minulých dnech vznesla správa vyšetřování STB obvinění proti bývalým pracovníkům Historického ústavu ČCAV V. Pračanovi, A. Otáhalovi a V. Čechovovi pro trestní čin pobuřování /s 100 tr.z./obvinění odvěrná účastí na shromažďování dokumentů, vydávání a distribuci této publikace, která prý sloužila doma i v kapital. cizině k ostrožení socialistického zřízení v ČSSR a k vyvolávání nepřátelských nálad vůči ČSSR.

Mistrovské dílo policejtské logiky nás poučuje, že nepřátelské nálady proti ČSSR nevyvolala okupace, ale to, že se o ní psalo. Je to ostatně v duchu normalizace.

Opět rychlení právníci.

Vezení KSČ rozhodlo uložit fakultě právnické UK v Praze a ministerstvu spravedlnosti CSR, aby znovu zřídily tzv. Právnickou školu pracujících které má u vybraných a oddaných kádřů nahradit vysokoškolské vzdělání a kvalifikovat je ~~jak~~ pro soudce z povolání. Na Právnické škole pracujících, zřízené v r. ~~1950~~ 1950 se "studovalo" jeden rok a předpokladem kádrové záruky a nikoliv středoškolské vzdělání. I když ne všichni absolventi se chovali protiprávně, nejdůležitější funkce v justici obsadili kádři z této školy: Dr. Litera - bývalý náměstek ministra spravedlnosti, Dr. Eduard Švach, býv. nám. gen. prokurátora, žalobce v procesu s Marií Švermovou, nyní ředitel II. odboru českého úřadu pro tisk o informace, Dr. David v 50. letech nám. gen. prokurátora, Dr. Záborský, krajský prokurátor v Ostravě, nám. gen. prokurátora, Dr. Štěpánek, býv. předseda krajského soudu v Ostravě, nyní předseda Nejvyššího soudu CSR, Dr. Brůlich, ř. a zase nyní hlavní kádrovák na ministerstvu spravedlnosti.

Po dohodě s ministrem spravedlnosti Dr. Janem Němcem se vědecká rada právnické fakulty rozhodla otevřít nový běh Právnické školy pracujících od září 1971. "Vybraní" studenti budou studovat jeden rok na Šlapské přehradě na Živohošti, aby mohli vystřídat soudce, kteří ještě nejsou ochotni souřit podle politických direktiv. Generální prokuratura do této školy své vybrané zájemce neposílá. Zřizuje pro ně zvláštní rychlokurs.

Trestní právo a politické procesy - /komentář českého právníka/

V posledních dvou letech jsme nejdříve slyšeli z Husákových úst že nebudou žádné vykonstruované politické procesy a že právní jistotu a ochranu bude mít každý, kdo nesporně platné právo. Dnes už není nikterak předčasně konstatovat, že i taď bylo o falešné prohlášení, kterým chtělo politické vedení upevnit svou ideově neudržitelnou pozici v mezinárodním dělnickém hnutí, stejně jak kdýž tvrdilo, že neustoupí z polednové cesty. Na tom nic nemění skutečnost, že s výjimkou gen. V. Frelíka zatím nebyl souz ~~z~~ odsouzen žádný čelný představitel politického života z jara 1968 a že Husákovy vedení v sobě nenašlo odvahu vynést rozsudek nad osmi českými spisovateli a novináři /Vaculík, Hochman, Pachman atd./, kteří měli být postaveni před soud již před půl rokem a za které se postavila světová kulturní veřejnost. Neklaným svědectvím o skutečných cílech současné politiky, snahách státní bezpečnosti a justičního aparátu jsou desítky procesů, které již proběhly nebo jsou připraveny. Lidé jsou zatýkáni a souzeni za sdělování informací, vyjadřování politických názorů, za "politické vtipy", dokonce za soukromé opisování oficiálních a veřejně pronesených projevů dnešních zavržených politiků /Krigel, Dubček, Šarkovský, Kyncl/.

Kritika systému, kterou buržoasní stát dovolil svým odpůrcům uveřejňovat v novinách a pronášet v parlamentu, je dnes důvodem k mnohaměsíční vazbě a vězení, i když se pronáší jen mezi přáteli nebo v rodinách. Udavačům a fízlům StB se zase vrátila jejich doba.

Zákonnost či nezákonnost procesů s občany pro politické názory ne lze posuzovat pouze z hlediska platných zákonů, které současné politické vedení přijímá. Míra zákonnosti a právní jistoty je dána kvalitou platného práva a zejména trestní politikou uplatňovanou při jejich realizaci, nezávislosti nebo závislosti justice / a její odbornou úroveň / a existencí či neexistencí nezávislé kontroly bezpečnosti. První hlava zvláštní části trestního zákona, podle které jsou dnes lidé znovu souzeni, se přebírá v podstatě beze změny již z r. 1950. Tato veskrze represivní norma měla sotva své opodstatnění v letech padesátých a navíc velice obecné formulace zákona umožňují účelový výklad, přizpůsobený vždy konkrétní situaci. S přežitým trestním zákonem se snoubí trestní politika, která znovu zdůrazňuje potřebu co nejpřísnějšího a nejtvrďšího postihu. Její hlavní představitel ministr spravedlnosti Dr. Jan Němec prohlásil ve svém článku /Socialistické zákonnosť / 1971 /, že "potřeba ochrany práv občana a nezávislosti ~~zákonnosti~~ soudů

subjektivistickými teoriemi " a že v zákoně o rehabilitaci realizovala kontrarevoluce svůj původní reakční záměr." Zde také dodávají že "skončilo období umělé konstrukce neomezené soudcovské nezávislosti - plně je obnovena vedoucí úloha komunist.strany". Současně konstatuje, že skončil proces očisty mezi soudci - více než třetina předsedů krajských a okresních soudů a ještě větší počet předsedů senátů muselo z justice odejít. K tomu je třeba dodat, že do soudcovských funkcí byli znovu povoláni nechtěně anámí soudci bývalého státního soudu a Nejvyššího soudu kteří zůli karanténní pošli na procesech v letech padesátých. U Nejvyššího a Městského soudu v Praze znovu působí Dr. Pušný, gen. štábla, Dr. Baláš, Dr. Černý a Dr. Telenská, ve vojenské justici je náčelník Vyššího vojenského soudu v Příbrami Dr. Helešič, který soudil S. Baráka. Spik Kolaja, jeden ze žalobců procesu se Slánského centrem je zástupce náčelníka vojenské prokuratury v Praze. Ředitelům II. odboru ČSTI je Dr. Švach /viz předchozí zpráva/, generál. prokurátorem Č. R. je býv. nám. stát. prokurátora v Bratislavě Dr. Peješ, který zastupoval žalobu ve vykonstruovaných procesech s partyzány, "buržoazními nacionalisty" a "titovskými zrádci". Mezi takovými operacemi justice se nacházejí jistě živnou půdu slova min. Měnce: "Snaha absolutizovat některé nezákonosti padesátých let je přehnaná" a "docházelo k ustavnému poklesu trestů odnětí svobody ukládaných nepodmíněně". Ukládání trestů v nedávné době hodnotí takto: "Volná úvaha, jež má právo v tomto rozsahu prostor se tu scvrkla na minimum", a pochvaluje si vzestup nepodmíněných trestů z 24,6% na 49,6% v prvním pololetí 1970. Svůj názor na naši justici uzavírá její ministr slovy: "Nepochybně bude třeba zkoumat pečlivěji praxi jednotlivých soudců i soudů, hodnotit detailně i konkrétní příklady, každopádně však naznačené s tendencí dát plný průchod."

Citované slova nepřipouštějí pochyby, jak je tomu se soudcovskou nezávislostí soudců, kteří jsou ve své praxi "podrobně zkoumání a vedení k ukládání nepodmíněných trestů" Takovému vměšování do ústavou zaručené soudcovské nezávislosti by se měl postavit předseda Nejvyššího soudu Dr. Růžek, který však v úvodě čísla píše: "V rozporu s tímto posláním soudů bylo zdůrazňována teze o absolutní nezávislosti soudcovské a v této souvislosti popírána vedoucí úloha KSČ. Ukládané tresty odnětí svobody, byť i nepodmíněně, se v řadě případů jeví jako neúměrně nízké."

Trestní charakter nového režimu potvrzují i čísla: v letech 1965 - 68 bylo za trestné činy proti republice /vyjma opuštění republiky/ odsouzeno ročně 30 - 60 lidí, jenom v I. pololetí r. 1970 to bylo již 506 občanů a toto číslo neustále stoupá. Tito lidé byli navíc stíháni podle zákonného opatření ze srpna 1969, tedy podle normy se zpětnou účinností a bez práva na obhájce při vyšetřování. V ČSSR byla naposled přijata trestní norma se zpětnou účinností v r. 1945 pro postih válečných zločinců a byla na rozdíl od tohoto zákonného opatření v souladu s Ústavou. Ve sraze umožnit co nejširší postih občanů, kteří ještě stále občansky smýšlejí a jednají, přijal a ve sbírce rozhodnutí soudů ČSSR publikoval zvláštní senát Nejvyššího soudu dne 3. 12. 1969 usnesení, ve kterém vyslovil tento "právní" závěr: "I kritika určitých jevů ve společnosti, je-li jednostranná a přehnaná a užívá-li se v ní úmyslně tendenci srovnávání může být pobuřováním, vyvolávajícím když ne nepřátelkou, tak tedy nepříznivou náladu vůči státnímu zřízení nebo společenskému řádu republiky! Podle citovaného názoru Nejvyššího soudu je tedy i kritika určitých společenských jevů, na kterou má každý občan ústavou zaručené právo, stíhán a souzen jako trestní čin proti republice - pobuřování nebo hanobení. V daném případě byl souzen občan za poslech zahraničního rozhlasu, o jeho vysílání hovořil s další osobou."

Souděští ukazá široké kampaně za nové politické procesy, přípravou zejména na aktivech státní bezpečnosti a stranických kruzích kolem "libelské Čechie", je i snaha o ospravedlnění procesů z let padesátých. Tak byla přijata novela o soudní rehabilitaci, značně zužující rozsah rozsudků, které smají být rehabilitací zrušeny, nepřipouští k rehabilitaci

nímu řízení společenského obhájce a snižuje počet tzv. rehabilitačních důvodů na polovinu. Ze zákona se touto novelou dále vypouští ustanovení o presumci neviny a zrušuje se právo rehabilitovaného, aby jeho rehabilitace byla vhočným způsobem zveřejněna. Omezují se však značně i práva těch, kteří přes všechno rehabilitace dosáhnou, protože se jim podle novely neruší celá náhrada škody a pozůstalým po nevinně popravených nebo po těch, kteří v průběhu nezákonného věznění nebo na jeho následky zemřeli, se zcela ruší právo na odškodnění za ztížení životních poměrů. Současně s tím bylo podáno přes tisíc návrhů na zrušení rehabilitací, které byly provedeny před srpnem 1968.

Taková je tedy skutečná tvář režimu, který navenek hlásá, že politické procesy nepřipouští a ve skutečnosti je používá jako nejúčinnější nástroj prosazování své politické moci proti vůli většiny národa.

Z E S P O L E Č N O S T I

Kdo je Miloš Hladík? Nový šéf kontrarozvědky. Mnohaletý aparátník, který byl počátkem 60 let vedoucím ideologického oddělení ÚV KSČ, pak studoval na Vysoké politické v Moskvě a po návratu, až do dubna 1968 fungoval jako tajemník MV KSČ v Praze. Poté si ho vzal k sobě za pomocníka Alois Indra, pomáhal připravovat vstup vojsk, po srpnu svržení Dubčeka, a nyní po návratu ze speciálního školení v SSSR přišel do bezpečnosti. Hladíková nová funkce je významná z dvojího hlediska. Šefem nejdůležitější složky StB se stává Inštrův osobní tajemník. Navíc příchod aparátníka, specializovaného na ideologii do čela kontrarozvědky ukazuje, kam se má asi zaměřit činnost "vnitřních bází". Hladík už počátkem 60 let pomáhal odhalovat tzv. jugoslávskou skupinu. Nyní bude mít možnost "odhalovat" s technikou a sledovacím aparátem skupiny mnohem větší a to nekontrolovat

Rada Intervize a národní intervizní komise členských zemí se intenzivně zabývají vymýšlením protiopatření k plánu zahájit v příštím roce ze západu televizní vysílání pro část východní Evropy. Techničtí odborníci pohlížejí skepticky na možnosti rušení. Za ČSSR se přípravou návrhů zabývá komise pod vedením Aleše Suchého. Ať už vymyslí cokoli, nepodaří se jí zřejmě zabránit dalšímu průlomu do relativního monopolu na informace, který je ve východoevropských zemích i v SSSR důležitou složkou politické kontroly. Vysílání se má uskutečňovat v jazycích východní Evropy a má je přenášet družice, Komise ovšem nenavrhne jediné skutečně účinné protioopatření, aby československé či jiné východní sdělovací prostředky opravdu sdělovaly co se děje. Realizace takového opatření by zlikvidovala současnou moc. Návrh na ně asi Aleše Suchého a jeho komisi nenapadne.

Kam vede odstraňování odborníků - ukazuje vážná havarie v nové výrobě chloroprérového kaučuku v podniku Duslo v Šale, k níž došlo v noci z 18. na 19. duben 1971. Na místo nehody hned letěli Štrougal, Dzúr a podle oficiálních zpráv jsou příčiny "dosud nezjištěné". Oficiální zprávy nezaznamenaly - zřejmě proto, aby se veřejnost neznepekotojovala osudem proinvestovaných miliard - že původní ředitel byl nahrazen politicky spolehlivým a že k havarii došlo neodborným uvedením do provozu. Exploze si vyžádala smrt i těžká a lehká zranění.

Sta nis lav Jägermann je společenský vědec, o kterém by se celkem nevědělo, kdyby ze společenských věd nebyli vybráni téměř všichni známější odborníci. Protože i on to ví, zneklidňuje ho každý náznak či nebezpečí pohybu od současného destruktivního kurzu. V 7. čísle letoš. ročníku "Život strany" ho znepokojuje fakt, že "pravíkoví oportunisté" zneužívají i "postojů některých představitelů bratrských komunistických a dělnických stran na západě, kteří dosud obhajují svoje odmítavá stanoviska ke vstupu vojsk "Varšavské smlouvy do ČSSR a nesouhlasí s třídním pojetím suverenity".

S Dr. Bohuslavem Smutným předsedou krajského soudu v Brně hovořil 29. dubna brněnský Večerník. Dovořil se o justici 50. let, že "edělovacími prostředky byl tehdy vytvořen názor, že práce soudu v tomto období byla jen špatná, že soudy soudily nespravedlivě. Jistě se chyby staly, nebyla to ovšem chyba systému ani vlastně justice, ale spíše se jednalo o individuální nedostatky jednotlivého pracovníka". "Tokaž některý případ nebyl řešen spravedlivě a tyto případy byly, i když jich nebylo mnoho, byly znovu řešeny již dávno před rokem 1968." Z úst předsedy Krajského soudu zní zajímavé i výroky o tom, že se "může stát i dnes, že soudce ze snahy absolutizovat právo, se neangažuje tak, jak by měl a že v socialistickém zřízení státě je nutno chránit především pracující a příslušníky dělnické třídy proti těm, kteří by chtěli některých formálních nedokonalostí zákona // / zneužívat proti nim." Dr. Smutný jistě formální nedostatky prohlédne a právo absolutizovat nebude.

Další knihy prohibiti - na indexu Kočík i Laštovička. Veřejné knihovny dostaly další seznam autorů, jejichž dílo se má vyřadit. Na rozdíl od 30. let nejsou knihy do stoupy, ani se naplňují na hranicích jako v Německu let 30., ale musí být zabaleny do balíků či beden a úředně zapečetěny. Všechna díla se vyřazují u těchto autorů: Peluška, Bendlová, Jiří Cvekl, Václav Černý, Ernst Fischer, Erich Fromm, Roger Garaudy, Václav Havel, Miroslav Jolík, Jaroslav Klofáč, Karel Kosík, Miroslav Kusý, Dušan Machovec, Milan Machovec, Herbert Marcuse, Karel Pecka, Milan Schultz, Ivan Šviták, Vladimír Kutina, Luděk Šnapp, Věra Štavičková, Teilhard de Chardin, Ladislav Tondl, J. P. Sartre/filosof. díla a lit. vědní zůstávají/ Vyřazují se sborníky do nichž přispěli.

Dále se vyřazují tato díla: Akční program KSČ z dubna 1968, J. Antek: Akce nepolapitelná, K. Bezděch: Střepiny, o které jsem se pořežal, Čtyřikrát o televizi, Jiří Diensbier: Noc zželela ve tři ráno, Libuše Dzidainková: Inteligence a dnešek, Dušan Hamšík: Episcopatelé a moc, J. Hejda: Útek Jarosl. Hranického: Komunisti a katolíci, K. F. Johnes: Biagle od velbloudích stáhaček a vše ostatní o Biagglesovi, Vlad. Klokočka: Volby v pluralitních demokraciích, Alex. Kluge: Kráča české armády, Josef Knapp: Čas kopřiv, J. B. Kozák: F. D. Masaryk a vznik Washingtonské deklarace 1918, Milan Kundera: Monology, Michal Laskatůš: Úvahy o hodnotách demokracie, Boh. Laštovička/dleň ÚV KSČ, předseda zahranič. výboru PC /: V Londýně za války /pro kritiku Husáka/, Z. Léppin: Filosofie a naše doba, Míla Lvová: Krichov a Ed. Beneš, Zimořský sjezd KSČ /Bratislava 1968 /!, Otakar Močner: Demokracie a socialismus, Boh. Kráz: Mikoláš Pešek, Jiří Lucha: Studené slunce, O lidech, ekonomice a demokracii /Lvobodál 1968/, Věra Olivová: Československo v rozrušené Evropě, Olivová + Zvaček: Dějiny Československa 1918 - 1945, Padesát let socialismu - představy a skutečnost /sv. I., II./, Radli za svobodu /Brst. SKP 1964, Jiří Pavlis: Mýtus nebo skutečnost, Dominik Pecka: Cesta k pravdě, Gajo Petrovič: Filosofie a marxismus, Karel Pichlík: Zahran. váj o boj 1914 - 18 bez legend, Emanuel Pádl: Útěcha z filosofie, Rok 1968 v usneseních a dokumentech ÚV KSČ, Patrik Zyzan - yan: Jak jsem vyhrál válku, Vilém Sacher: Ke počátku st. la art /za vylíčení velitelského umění L. Svobody/, IV. sjezd episcopatelů, Karel Kalický: radost a naděje, Jan Šmíček: Pojednání o člověku, Stěpán Šoltész: Kristus a pořina, Milan Špičák: V armádě po únoru, Vlad. Thiele: Osmýy Jana Masaryka, Lad. Tomáček /zůstal učitelem VSP př ÚV KSČ / Strana a dnešek, Vedúca úloha strany a politický systém, Luděk Urban: Konvergence, ano či ne, Edvard Valenta: Trám, Všechny síly jednotných revoluc. odborů pro rozvoj demokracie a socialismu Práce 1968/, Anny Žikmlová: popis nejzávažnějších politických dokumentů a článků, uveřejněných v RP r. 1968 /UK Brno 69 /!

Nema jí být vystavena, ani jinsk nabízena čtenářům, mohou jim však být na výslovnou žádost zapůjčena díla TCM a literatura o něm. Totéž se týká NS, Chruščeva a literatury o něm a všech děl polských sociologů a ekonomů, které vyšla v českém překl. v let. 1967-70.

Karel Gott se dostal do politiky a způsobil, že Rudá písnička s Husákovým projevem bylo díky jemu rozoroženo na mnoha místech. Z většiny obchodů zmizely okamžitě také jeho desky, zkoupené fanoušky, kteří chtěli předstihnout očekávaný zásah cenzury. Dokonce i nefanouškové kupovali - poskytli tím, právě tak jako Gott svým rozhodnutím zůstatv zahraničí, další důkaz o tom, k jaké nesmyslnosti dospěla společnost, ve které téměř tři roky po okupaci žijeme.

Karel Gott poslal minulý týden ministru Bráškovi z Mnichova dopis. Píše v něm, že se nikdy nezabýval politikou před rokem 1968, v něm i po něm. Chtěl zpívat každému. Proto jel také jako jeden z prvních čs. zpěváků do Moskvy, přestože mu to pražští přátelé zazlívali. Nevažilo mu, že je výhodným exportním artiklem a že Pragokonzert si vybírá z jeho honorářů vysokou část. Ale přes to všechno mu cenzura prakticky znemožňovala vystupování doma, jeho texty byly neustále zamstány, žádaly se pouze optimistické písně. Bal nypř. zakázán úspěšný refrén Hleva nebo orel jako pokus o pomluvu československé koruny. Jeho samého i členy jeho skupiny nutili, aby se ostýchali. Bylo velmi obtížné uzavírat smlouvy, protože úřady se neustále vměchovaly do organizace výjezdů a Gott nikdy nevěděl, zda dostane on nebo jeho soubor výjezdní doložky na smluvně zajištěný koncert nebo turné. "Není možné pracovat v této atmosféře byrokratického týrání", píše zpěvák. Končí tím, že nechce být emigrantem, že žádá o dlouhodobé povolení k pobytu, než se situace v Československu znormalizuje. Nemůže ovšem nic udělat proti tomu, vytvoří-li emigranta z něho čs. vláda. Nebude politicky vystupovat.

Ale ať už si to uvědomil nebo ne, politicky vystoupil. Téměř historický výpaď proti umělcům a Gottovi osobně, jímž se Husák proslavil na slov někém sjezdu naznačuje, jak silně svým činem způsobil. Odhalil znovu před světem, jaká destrukce v ČSSR probíhá, když vedení státní, jež se snaží získat za každou cenu mládež, dožene k zoufalému činu zpěváka, člověka, který by ve své apolitičnosti při troše slašného zacházení zpíval každému, i tomuto vedení a jeho svazům mládeže.

Několik otázek Aragona českoslov. vedení Louis Aragon, spisovatel a člen ÚV PKS, v posledním čísle svého listu "Les lettres française" klade českoslov. vedení několik otázek: "Je pravda, že syn českoslov. básníka Vítězslava Nezvala /zemřelého před několika lety velkého a svého přítele/ se ve své zemi dobrovolně zabil skokem z okna? Je pravda, že tento fakt, nikterak zaznamenaný v tisku nynější pražské vlády, je tajemství? Je pravda, že toto nešťastné dítě, dohané k tomuto gestu staven jeho vlasti, zanechalo na vysvětlenou dopis, který se zdá být odcizen?"

Je pravda, že v tomto dopise žádal, aby jeho popel byl uložen vedle hrobu jeho otce a že se k této prosbě nijak nepřihlíželo? Je pravda, že toto je možné v socialistické zemi? A v zemi Nezvalově, básníka komunistické budoucnosti?

Kepřeji si k tomu nic jiného než dementi. "

Nový text Písně práce rozšiřují autoři, kteří v úvodu píší, že ani oni nemohou zůstat "stranou hnutí formálních závazků", kterými naši pracující zdraví dle vydaných směrnic 50. výročí založení KSČ a čtrnáct a pátý sjezd.:

1. Ó zazní zpěve vznešený
o vládci, který vrožený
přírodou lidu jest.
Co z práce lidu vyplývá,
šlechetný vládce užívá
buď vládci čest! Buď vládci čest !!
buď práci čest! Buď práci čest!
2. Jeť vládce otcem pokroku
s ním armáda otroků
jde slavit vládců sjezd,
jenž práci lidu nadělí,
i v sobotu a v neděli,
buď práci čest! Buď práci čest!
3. Pak doktory a docenty
sto šesti zvolme procenty
ať vládnu o sto šest
A lid si v práci může pět
o zenskem ráji na pohled
kde ztrácí čest! Kde ztrácí čest!
4. Ó zazní, písní pro vládce
o lidu, který ovlád se,
však teď ho svrbí pěst.
Když lid chce síť, či orat chce
nepotřebuje poradce -
jen práci čest! Jen k práci čest!

XXXXXXXXXX